

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 635-1919)

Originalt emne

Skole- og Undervisningsvæsen

Skole- og Undervisningsvæsen/Skoletandklinik

Sygehuse

Sygehuse/Hospitalslæger

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 12. februar 1920](#)
- 2) [Byrådsmødet den 20. marts 1920](#)
- 3) [Byrådsmødet den 27. marts 1920](#)
- 4) [Byrådsmødet den 10. april 1920](#)
- 5) [Byrådsmødet den 15. april 1920](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 12. februar 1920 - side 31

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 635-1919)

Indstilling fra Sygehusudvalget om Opslag af Stillingen som Læge ved Kommunehospitalets Afdeling for Røntgen- og Lysbehandling.

Udvalget foreslaar, at vedkommende lønnes efter Lønregulativets 2. Lønklasse (6500-7500), og at Stillingen tiltrædes den 1. August 1920. Desuden antages, at Stillingen som Leder af Radiumstation for Jylland forenes hermed. Denne Stilling lønnes med 1000 Kr. aarlig.

Lønudvalget tiltræder Indstillingen

Brammer spurgte, hvorfor man opslog denne Stilling nu, naar den først skulde besættes den 1. August. Taleren havde tidligere gjort opmærksom paa, at det var i høj Grad uheldigt, at man ikke for et Aar siden besatte Stillingen, da der dengang fandtes en udmærket kvalificeret Ansøger.

Mousten svarede hertil, at naar man havde sat 1. August, var det, fordi man til den Tid regnede med at være færdig med den projekterede Udvidelse. Man kunde selvfølgelig godt bruge Manden før den Tid, men som Dr. Brammer vidste havde man for Øjeblikket arrangeret sig paa anden Maade.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 20. marts 1920 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 635-1919)

Besættelse af Stillingen som Læge ved Røntgen- og Lysafdelingen paa Kommunehospitalet.

Mousten oplyste, at der var 2 Ansøgere til Stillingen, nemlig Dr. S. Nordentoft, Aarhus, og Dr. V. Stockfleth, København. Udvalget havde ikke foretrukket nogen af dem, og Lægerraadet for saa vidt heller ikke, idet dette havde skrevet, at begge Ansøgere maatte anses for lige kvalificerede. Taleren vilde anbefale at ansætte Dr. Stockfleth, ikke fordi han videnskabelig set var den bedst kvalificerede, men særlig fordi han havde de personlige Egenskaber, der passede bedst til Stillingen.

Brammer havde ikke forstaaet Lægerraadets Udtalelse saaledes, at Ansøgerne var lige kvalificerede, men blot at begge maatte anses for kvalificerede, og det var noget helt andet. Man havde tidligere afvist Dr. Nordentoft med den Begrundelse, at han ikke var kvalificeret, men dette Standpunkt havde vist sig uholdbart, idet de Autoriteter, der havde udtalt sig om Sagen, havde maattet indrømme, at han var fuldt kvalificeret til Stillingen. Taleren vilde paa det varmeste anbefale Dr. Nordentoft. Han havde indlagt sig meget stor Fortjeneste ved sin Radiumbehandling, og hans Arbejde her havde vakt Opsigt, ikke alene i Danmark, men udover Landets Grænser, og hans Skrifter var oversat paa alle Hovedsprogene.

Videnskabelig set maatte Dr. Nordentoft derfor absolut foretrækkes, for selv om Dr. Stockfleth muligvis kunde bruges, var han i videnskabelig Henseende et ubeskrevet Blad, og det at være en behagelig Mand at omgaas, var ikke tilstrækkelig Kvalifikation. Dr. Nordentoft ønskede meget at faa Pladsen, særlig for at faa et større Arbejdsfelt ved et stort Hospitals Materiale, og det var sikkert farligt at afvise en saadan videnskabelig Autoritet. Ogsaa af Hensyn til Arbejdet for et Universitet i Aarhus var det af uhyre Betydning, at man stadig søgte at knytte de bedste Kræfter indenfor Videnskaben til de kommunale Institutioner. Taleren vilde, da hverken Lægeraadet eller Udvalget havde gjort nogen Indstilling, foreslaa at henvise Afgørelsen til Sundhedsstyrelsen, for den havde Betingelser for at kunne dømme retfærdigt.

Mousten antog, at Sundhedsstyrelsen vilde anse Dr. Nordentoft for den bedst kvalificerede, og derefter vilde man altsaa blive nødt til at antage ham. Taleren kunde godt give Dr. Brammer Ret i de fleste af hans Udtalelser; dog maatte Dr. Stockfleth anses for en fuldt kvalificeret Mand til Pladsen, idet han havde faaet Almindelig dansk Lægeforenings Anerkendelse som Specialist paa dette Omraade. Taleren kunde ikke stemme for Dr. Nordentoft paa Grund af hans personlige Egenskaber, for man fik det Indtryk af Manden, at han var af et saa uroligt og impulsivt Temperament, at han til Tider var helt uberegnelig, og naar han fik en Ide, var denne i Øjeblikket den eneste saliggørende; ligeledes led han vist i høj Grad af Selvoverturering. Det kunde maaske gaa, hvis det skulde være som Leder af en selvstændig Afdeling; men her var der Tale om en Underafdeling, hvor Overlægerne skulde træffe de afgørende Beslutninger, hvorfor der maatte være et ret intimt Samarbejde imellem de forskellige Afdelinger, og dette kunde sikkert medføre adskillige Ulemper med en Mand som Nordentoft. Patienterne kunde let blive Kastebold imellem Lægerne, og det vilde altsaa i nogen Maade komme til at gaa ud over Patienterne.

Bech gik ud fra, at Stockfleth var udmærket kvalificeret, men Nordentoft meget bedre, for hans Navn havde videnskabelig Anerkendelse, og en saadan kunde Aarhus By slet ikke undvære i Øjeblikket, hvis den skulde forberede sig paa at blive Universitetsby. Det kunde ikke nytte, at adskillige Folk var velvillige overfor denne Tanke, hvis man ikke i Aarhus viste, at man havde aandelige Interesser og stadig stræbte efter at faa Forbindelse med Videnskaben paa alle Omraader og knytte de bedste Mænd til Byen. Taleren vilde derfor anbefale at stemme for Dr. Nordentoft, fordi han havde et videnskabeligt Navn, og selv om man ikke i modsat Fald slog Universitetstanken ihjel, vilde man dog ved at stemme imod lægge Sten i Vejen for denne Tanke.

Mikael Johansen vilde efter Dr. Brammers i høj Grad sagkyndigt; Indlæg ogsaa anbefale at stemme paa Nordentoft, og man vilde vist paadrage sig et stort Ansvar ved at vrage ham. Ellers vilde Taleren støtte Dr. Brammers Forslag om at lade Sundhedsstyrelsen træffe Afgørelsen. De personlige Egenskaber burde ikke være det afgørende, men først og fremmest den videnskabelige Autoritet.

Vald. Pedersen var overbevist om, at Spørgsmaalet om Dr. Nordentofts Ansættelse ingen som helst Betydning havde for Tanken om et Universitet i Aarhus, saa der var ikke Spor af Grund til at komme ind derpaa. Der var fra anden Side talt om Ansvar; men Taleren vilde tværtimod ikke være med til at tage Ansaret for at ansætte Nordentoft, for han var en ganske uberegnelig Person. Han var heller ikke af dem, som Publikum i Aarhus helst søgte Hjælp hos, og Ansaret overfor Patienterne var større end overfor Dr. Nordentoft. Man havde heller ikke Lov til at sætte 2. Klasses Stempel paa den anden Ansøger, naar han havde taget de nødvendige Eksaminer og havde praktiseret i 4 Aar.

Christensen mente heller ikke, at Universitetsspørgsmaalet havde noget med denne Sag at gøre, og der var ingen Grund til at drage dette frem ved enhver Lejlighed. Taleren kunde ønske at vide, om Medlemmerne havde noget Kendskab til den anden Ansøger, ellers var det bedst at udsætte Sagen og muligvis faa Dr. Stockfleth til at rejse til Aarhus og forestille sig. Hvis der saa var Tale om, at hans Kvalifikationer kunde drages i Tvivl, kunde han maake ansættes paa Prøve foreløbig. Nordentoft gjorde Indtryk af at være noget hysterisk og vanskelig at omgaas, og det kunde jo let give Anledning til Rivninger mellem ham og Overlægerne til Skade for Patienterne. Taleren henstillede at udsætte Sagen.

Bech vilde m. H. t. Dr Nordentofts Kvalifikationer henholde sig til Dr. Brammers Udtalelser. - Universitetsspørgsmaalet burde netop ved enhver Lejlighed tages i Betragtning, og et uafbrudt Arbejde for at hæve det aandelige Niveau i Byen var den bedste Basis at bygge et Universitet op paa.

Kjeld Sørensen forstod Mousten saaledes, at det rent personlige her skulde være det afgørende; men det var vanskeligt at tage Stilling hertil, da man slet ikke kendte den anden Ansøger. Taleren vilde derfor støtte Christensens Forslag om at udsætte Sagen i nogle Dage og muligvis faa Stockfleth til at rejse herover. Men ellers maatte det afgørende ved Ansættelsen være at faa saa god en Læge som muligt, for Hensynet til de syge kom i føiste Række.

Mousten kunde i og for sig godt gaa med til at udsætte Sagen i 8 Dage, og Dr. Stockfleth havde næppe noget imod at rejse herover. Men man opnaaede vist ikke noget derved.

Vald. Pedersen gjorde opmærksom paa, at Dr. Nordentoft var 56 Aar, og det var ret farligt at ansætte en Mand i den Alder, som snart var udtjent, og saa havde man blot Fornøjelsen at betale hans Pension.

Brammer havde ikke i Lægekredse hørt noget om, af Dr. Nordentoft skulde være vanskelig at samarbejde med, men kendte netop Eksempler paa det modsatte. Selv om Stillingen skulde kaldes underordnet, saa skulde denne Mand dog være den virkelige Leder af Lyskliniken og den, der havde Ansvaret, og det vilde i hvert Fald være det rigtigste i en saadan Sag at spørge de mest kompetente, nemlig Sundhedsstyrelsen; saa fik man en retfærdig Afgørelse.

Mousten hævdede, at man var nødt til at tage Hensyn til de personlige Egenskaber for Patienternes Skyld. Dr. Stockfleth gjorde Indtryk af at være en stille og rolig Mand, som gik fuldstændig op i sin Gerning.

Olesen mente, at Hovedsagen var at faa den dygtigste Mand og ikke den behageligste. At faa Dr. Stockfleth herover til Præsentation kunde næppe hjælpe meget, for derved fik man ikke noget at vide om hans Dygtighed, Taleren kunde derfor være med til at stemme for Forslaget om at overlade Afgørelsen til Sundhedsstyrelsen.

Salling fandt det underligt, naar Dr. Nordentoft var en saa stor Videnskabsmand, der havde klaret sig saa udmærket ved flere Konkurrencer, at han saa ikke forlængst havde faaet en overordnet Stilling, men flere Gange var blevet vraget. Det kunde tyde paa, at der alligevel var noget ved Manden, som hindrede ham i at komme i Betragtning. Selv om Dr. Stockfleth ikke havde præsteret videnskabelige Arbejder paa Papiret, kunde han nok paa dette Felt være en lige saa stor Dygtighed som Nordentoft. Taleren var ogsaa lidt betænkelig ved at ansætte en Mand i Nordentofts Alder.

Formanden kunde nærmest ønske, at man hørte Sundhedsstyrelsens Mening, hvis Udvalget kunde slutte sig til denne Tanke.

Christensen forlangte paa 5 Medlemmers Vegne Sagen udsat i 8 Dage.

Sagen udsattes.

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 635-1919)

Besættelse af Stillingen som Læge ved Røntgen- og Lysafdelingen paa Kommunehospitalet.

Udsattes.

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 635-1919)

Besættelse af Stillingen som Læge ved Røntgen- og Lysafdelingen.

Udsattes.

Besættelse af Stillingen som Kontorassistent ved Skoletandklinikken.

Fra Skoleudvalget forelaa følgende Indstilling: Nr. 1. Pens. Oversergent A. R. Andersen, Grenaa.

"2. Bogholderske Frk. Martha Hansen, Aarhus.

"3. - Frk. Mary Sønder, do.

Udvalget indstiller at ansætte Nr. 1 med Løn efter Lønregulativets 9. Lønklasse. Da han oppebærer en lille Pension, har man gjort ham bekendt med, at han ikke vil kunne faa Dyrtidstillæg af Kommunen.

Christensen anbefalede at ansætte Nr. 2 paa Listen, Frk. Hansen, som var her fra Byen.

Mousten ønskede, at man fulgte Indstillingen, da det vilde være til Støtte for Udvalget under de til Tider vanskelige Forhold ved Klinikken, at der blev ansat en mandlig Assistent.

Vald. Petersen maatte af Princip fraraade at ansætte en af Staten pensioneret Mand i Kommunens Tjeneste.

Formanden udtalte, at hvis Byraadet ikke kunde tiltræde Indstillingen, ønskede Udvalget at

tage Sagen tilbage og opslaa Stillingen alene for Mænd.

Sagen gik tilbage til Udvalget.

Uddrag fra byrådsmødet den 15. april 1920 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 635-1919)

Besættelse af Stillingen som Læge ved Røntgen- og Lysafdelingen ved Kommunehospitalet.

Mousten henviste til de tidligere Forhandlinger om denne Sag. Der blev dengang sagt, at det vilde skade Aarhus, hvis man ikke ansatte Dr. Nordentoft. Taleren antog dog ikke, dette var rigtigt, og henviste i saa Henseende til Udtalelser af to af de dygtigste Røntgenologer her i Landet, nemlig Professor Fischer og Dr. Cramer, som havde rettet en temmelig skarp Kritik af Nordentofts Haandbog i Røntgenologi. De Anbefalinger, der forelaa for Dr. Nordentoft, gik særlig ud paa, at han havde skrevet en god Doktordisputats om et kirurgisk Emne, men de angik ikke hans Evner som Røntgenolog. Udvalget syntes ikke om Nordentoft paa Grund af hans personlige Egenskaber, og han havde tillige søgt at tvinge sit Valg igennem baade ved Bønner og Trusler overfor den anden Ansøger; desuden var han temmelig gammel at ansætte.

Brammer oplyste, at Dr. Nordentofts Haandbog i Røntgenvidenskab var den første, der blev skrevet paa Dansk, og den led maaske af visse formelle Mangler; men det betød ikke meget ved Siden af de mange udmærkede Arbejder, han senere havde skrevet. Sammenlignet hermed maatte den anden Ansøgers Kvalifikationer siges at være ret smaa, selv om han jo nok kunde bestride Stillingen, og om hans personlige Egenskaber kunde man jo ikke dømme, naar man ikke kendte Spor til ham, og han slet ikke havde fremstillet sig. Dr. Nordentoft var maaske noget kantet og forlegen i sin Optræden; men paa dette Grundlag kunde man ikke kassere en Mand, der havde indlagt sig saa stor Fortjeneste netop paa dette specielle Omraaade. Men Taleren kunde ikke anerkende, at et Byraad var kompetent til at dømme mellem de to Ansøgere, og vilde derfor ligesom tidligere foreslaa at henvise Sagen til Sundhedsstyrelsens Erklæring.

Olesen syntes, at Sygehusudvalgets Formand havde givet Dr. Nordentoft den bedste

Anbefaling, idet han havde erklæret, at hvis Sagen gik til Sundhedsstyrelsen, vilde Dr. Nordentoft blive valgt. Naar man ikke var Fagmand, var det vanskeligt at dømme i et saadant Spørgsmaal, og Taleren kunde derfor slutte sig til Forslaget om at henvise Sagen til Sundhedsstyrelsen. Hovedsagen var ikke at faa den behageligste Mand, men den dygtigste.

Mousten kunde ikke stemme for en Mand, der i saa høj Grad manglede Selvkritik som Nordentoft. Hvad Dr. Stockfleth angik, saa var han anerkendt af Almindelig Dansk Lægeforening som Specialist paa dette Omraade, og dette maatte være tilstrækkelig Kvalifikation.

Brammer bemærkede, at det jo ikke blev Dr. Nordentoft, der kom til at bestemme, hvilke Patienter der skulde røntgenbehandles, men derimod de ledende Læger, som skulde sende Patienter til ham.

Bech vilde støtte Dr. Brammers Forslag om at spørge Sundhedsstyrelsen, og det saa mærkeligt ud, at Udvalget var bange for at gaa med hertil. Det gjaldt særlig for Øjeblikket om, at man stillede sig godt overfor alle videnskabelige Autoriteter.

Salling henviste til sine tidligere Udtalelser om Sagen Nordentoft var for gammel at ansætte i Kommunens Tjeneste; før han var kommet rigtig i Gang, havde han naaet Pensionsalderen, og saa kunde man begynde forfra. Tillige var hans Optræden uheldig, og den vakte ofte Antipati imod ham.

Christensen havde ikke noget personligt imod Nordentoft; men Manden var 54 Aar og vilde snart naa Pensionsalderen, og selv om der blev truffet et eller andet Arrangement angaaende Pensionen, saa vidste jo alle, hvorledes Udfaldet vilde blive i det Øjeblik, han skulde have Pension. Dr. Stockfleth var maaske ikke videnskabelig set saa godt anbefalet som Dr. Nordentoft, men han havde arbejdet paa dette Omraade i 4 Aar og sikkert faaet saa megen praktisk Erfaring, at han kunde gøre udmærket Fyldest i Stillingen. Taleren var ogsaa betænkelig ved at gaa imod en enstemmig Indstilling fra Sygehusudvalget.

Olesen vilde ikke forpligte sig til i alle Tilfælde at stemme for en Indstilling, selv om Udvalget var enigt derom.

Mousten ansaa ikke Sundhedsstyrelsen for nogen særlig Autoritet paa dette Omraade, men mere Lægeforeningens Specialistudvalg, og en Erklæring fra dette maatte være tilstrækkelig.

Marthin Pedersen kunde i og for sig godt anerkende det berettigede i, at Sundhedsstyrelsen kom til at udtale sig om Sagen. Men Taleren havde paa den anden Side gjort saadanne Erfaringer ved Forhandlinger med Læger, at det var forstaaeligt, at Sygehusudvalget ikke følte særlig Trang til at henvende sig til Sundhedsstyrelsen. Naar der forelaa en enstemmig Indstilling fra Udvalget, burde man i al Almindelighed følge den.

Kjeld Sørensen hørte til dem, der i al Almindelighed ansaa det for rigtigt at følge Indstillingerne ; men Taleren kunde ikke gøre det her. Indstillingen baade fra Udvalget og Lægerraadet var mere vildledende end vejledende, og Taleren forstod ikke endnu, hvorfor man ikke vilde have Nordentoft.

Brøndum fandt ogsaa, at Sagen var blevet noget vanskeliggjort ved, at Udvalget ikke havde taget bestemt Stilling straks. Taleren vilde ogsaa nødig gaa imod en enstemmig Indstilling fra Udvalget, men kunde ønske, at man igen udsatte Sagen og saa fik Dr. Stockfleth til at rejse herover og fremstille sig.

Formanden havde ved sidste Møde henstillet at spørge Sundhedsstyrelsen, og nu var der fra anden Side stillet Forslag herom. Taleren vilde først sætte dette Forslag under Afstemning.

Mousten anbefalede at stemme imod dette Forslag, idet Specialistudvalget maatte være det rette Forum her.

Forslaget om at spørge Sundhedsstyrelsen vedtoges med 8 Stemmer mod 7.